

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

*Hotărâre tradusă și redactată de Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA DORNEAN v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 27810/07)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

29 mai 2018

Această hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În cauza Dornean v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), reunită într-o Cameră compus din:

Robert Spano, *Președinte*,

Paul Lemmens,

Ledi Bianku,

Işıl Karakaş,

Valeriu Grițco,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefierul adjunct al Secției*,

Deliberând la 7 mai 2018 în camera de consiliu,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată în baza unei cereri (nr. 27810/07) împotriva Republicii Moldova, depusă la Curte în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl Leonid Dornean („reclamantul”), la 22 iunie 2007.

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl I. Țurcanu, avocat în Edineț. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său *ad interim*, dna R. Revencu.

3. Reclamantul a susținut, în special, că autoritățile nu au efectuat o investigație eficientă a maltratării sale de către copiii săi și fosta sa soție.

4. La 2 decembrie 2015, plângerea în temeiul Articolului 3 din Convenție a fost comunicată Guvernului, iar restul cererii a fost declarat inadmisibil, în conformitate cu Articolul 54 § 3 din Regulamentul Curții.

ÎN FAPT**CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1951 și locuiește în Trinca.

6. Circumstanțele cauzei, prezentate de părți, pot fi rezumate după cum urmează.

A. Contextul general al cauzei

7. După divorț, reclamantul a continuat să locuiască într-o anexă la aceeași casă cu fosta soție și copiii lor, unii dintre care sunt adulți. Reclamantul avea o relație ostilă cu ei și cu toate rudele soției.

8. La 30 mai 2005 el a expediat Procuraturii Generale o scrisoare, menționând numeroasele sale plângeri depuse anterior la diferite autorități (inclusiv la poliție) despre maltratarea sa de către fosta soție și copii, despre distrugerea proprietății sale de către aceștia, precum și omisiunea poliției locale de a reacționa în vreun fel. Drept răspuns, la 21 iunie 2005, el a fost informat că încheierea procurorului local de refuz de a iniția o urmărire penală fusese anulată, cauza fiind trimisă spre reexaminare.

9. La 31 martie 2006, reclamantul a fost examinat de un expert medical, care a depistat o excoriație la mâna dreaptă. El a explicat că a fost lovit de fiul său.

8. La 15 mai 2006, reclamantul a fost examinat de un expert medical, care a stabilit că trei din dinții se clătinau și i-a depistat o contuzie la unul din degetele mâinii drepte. El a explicat că fusese din nou lovit de fiul său. La 26 iunie 2006, Procuratura raionului Edineț a informat reclamantul că a decis să nu inițieze o investigație privind presupusul atac al fiului său (D.V.).

11. La 31 august 2006, reclamantul a depus o altă plângere la Procuratura raionului Edineț, declarând că a fost din nou atacat de copiii săi și fosta sa soție și că în timpul aceluși atac aceștia l-au amenințat că îl vor ucide și îi vor distruge proprietatea sau îi vor arunca lucrurile, dacă nu va părăsi casa. La 19 septembrie 2006 reclamantul a depus o nouă plângere, fiind ulterior informat că s-a decis să nu fie inițiată o urmărire penală.

9. Într-o scrisoare din 12 decembrie 2006, șeful Comisariatului de poliție Edineț l-a informat pe fratele reclamantului că, la o dată nespecificată în scrisoare, s-a purtat „o discuție preventivă” cu fosta soție a reclamantului și că ea a fost „avertizată în mod oficial să-și schimbe comportamentul” față de reclamant și fratele acestuia.

B. Presupusul atac din 27 decembrie 2006 și procedurile ulterioare

10. La 27 decembrie 2006, fosta soție și copiii reclamantului l-ar fi agresat la domiciliu. El a pretins că i-a fost fracturat cotul stâng. Potrivit reclamantului, el a chemat poliția imediat după incident, primind un răspuns că poliția nu se ocupă de asemenea probleme. A doua zi a mers la medicul de sector, B., care l-a trimis la Policlinica din Edineț pentru examinare (inclusiv efectuarea unui examen radiologic, care a avut loc la 28 decembrie 2006). La 29 decembrie 2006, reclamantul a mers la un expert medical cu rezultatele acestei examinări.

11. Conform unui raport medical din 29 decembrie 2006, reclamantul a suferit o fractură radiusului 1/3 superioară al cotului stâng, confirmată și de imaginile radiologice. Leziunea a fost considerată a fi de severitate medie care necesita mai mult de douăzeci și una de zile de tratament. Potrivit raportului, leziunea a fost cauzată de un obiect contondent, eventual în împrejurările descrise de reclamant. Potrivit documentelor medicale prezentate de reclamant, el a fost la un medic, T., la 28 și 29 decembrie 2006, la 4 și 17 ianuarie, 7 și 22 februarie și 6 martie 2007 și a primit medicamente pentru a-și trata cotul stâng .

15. La 5 ianuarie 2007, reclamantul a depus o plângere la poliție pe faptul maltratării sale de către fosta soție și trei din copiii săi, inclusiv D.V. La 12 ianuarie 2007, acesta a fost informat că s-a decis să nu fie inițiată o anchetă penală. La 29 ianuarie 2007, judecătorul de instrucție al Judecătoriei Edineț a respins plângerea reclamantului, constatând că faptele reclamate au fost cercetate de poliția din Edineț. La 2 februarie 2007, un procuror a inițiat o anchetă penală privind presupusa maltratare a reclamantului de către fosta soție și copii (inclusiv D.V.). La 1 martie 2007 el a fost oficial recunoscut în calitate de victimă a presupusei infracțiuni.

12. La 6 martie 2007, procurorul a solicitat întocmirea unui nou raport medical pentru a evalua severitatea și originea leziunii reclamantului. El a menționat că reclamantul a pretins că fusese lovit de fosta sa soție și de copii (inclusiv D.V.). În aceeași zi a fost întocmit un nou raport medical care a confirmat concluziile raportului precedent.

17. La 23 martie 2007, procurorul a audiat un martor care a declarat că a lucrat cu reclamantul la 12 ianuarie 2007, tăind lemne la casa preotului local. Nu văzuse nicio rană sau semn de durere la mâna lui. O declarație similară a fost prezentată la 3 martie 2007 de către un alt participant la tăierea lemnului. Un alt martor a declarat că l-a văzut pe reclamant tăind lemne pe 12 ianuarie 2007 la casa preotului local, în timp ce alte trei persoane se odihneau. La 10 aprilie 2007, medicul care l-a consultat pe reclamant la 28 decembrie 2006 (a se vedea § 14 de mai sus), a fost audiat în calitate de martor și a declarat că a văzut o echimoză pe corpul său și o altă leziune pe cotul stâng, dar nu a identificat oase fracturate. Acesta a precizat că descrierea din raportul medical din 29 decembrie 2006 a imaginilor radiologice efectuate la 28 decembrie 2006 (a se vedea § 14 de mai sus) a fost incompletă, întrucât nu indica locația exactă a osului fracturat. T. însuși nu a văzut în examenul radiologic nici un semn al unui astfel de traumatism.

13. La 2 mai 2007, procurorul a dispus întocmirea unui alt raport medical de către o comisie medicală, deoarece soția reclamantului nu fusese de acord cu rezultatele primelor două rapoarte și a susținut că el era în formă după presupusul atac. La 7 mai 2007, șeful Direcției criminalistică de la Centrul de Medicină Legală („Centrul”) a solicitat procurorului să prezinte examenul radiologic al cotului reclamantului pentru a permite întocmirea

raportului. În lipsa unui răspuns, medicul și-a reiterat cererea la 14 septembrie 2007, adăugând că raportul nu a putut fi întocmit fără rezultatele radiologice.

14. La 20 septembrie 2007, reclamantul a fost audiat de către ofițerul de urmărire penală, care i-a propus să transmită imaginile radiologice efectuate la 28 decembrie 2006 pentru examinare de către comisia medicală. Reclamantul a refuzat, declarând că nu are încredere în poliție.

20. La 4 decembrie 2007, Centrul a returnat procurorului toate documentele relevante, informându-l că, în absența rezultatelor radiologice ale reclamantului, a fost imposibil să se efectueze examinarea.

21. La 19 martie 2008, procurorul a încetat investigarea, constatând că reclamantul a provocat adesea certuri cu fosta sa soție și copii și că ei au negat că i-ar fi cauzat leziuni (au fost audiați în calitate de martori la 19 ianuarie și 8 februarie 2007 și la 15 martie 2008). Procurorul s-a referit de asemenea la declarația dată de medicul T. (a se vedea § 17 de mai sus), de la care reclamantul a cerut ajutor și care a găsit vânătăi pe corpul reclamantului și pe cotul stâng, dar fără fracturi. Procurorul a menționat, de asemenea, că reclamantul a fost la expertul medical abia la 29 decembrie 2006, și nu imediat după incident. În cele din urmă, reclamantul a refuzat să prezinte rezultatele radiologice, împiedicând astfel comisia medicală să întocmească raportul.

22. La 10 aprilie 2008, un procuror ierarhic superior a anulat ordonanța din 19 martie 2008 ca fiind prematură și adoptată fără a fi stabilită originea plângerilor reclamantului.

15. La 17 mai 2008, procurorul a încetat din nou urmărirea penală, în esență, din aceleași motive ca și cele pentru care o suspendase anterior. La 23 iunie 2008, judecătorul de instrucție al Judecătoriei Edineț a anulat această ordonanță. Judecătorul a constatat că ofițerul de urmărire penală a ignorat instrucțiunile procurorului din ordonanța din 10 aprilie 2008 și și-a limitat investigația la audierea copiilor reclamantului și a membrilor familiei fostei sale soții, care aveau o relație ostilă cu el și care, în plus, au oferit versiuni diferite despre incidentul din 27 decembrie 2006. Mai mult, unul dintre medici (T.) a fost audiat doar superficial, un alt medic care l-a văzut pe reclamant după incident nu a fost audiat deloc și un al treilea doctor care a efectuat radiografia cotului reclamantului, de asemenea, nu a fost audiat. Un alt raport medical de specialitate a fost dispus la 2 mai 2007 fără a se respecta prioritar drepturile victimei, cum ar fi posibilitatea de a participa la întrebările adresate experților. În cele din urmă, reclamantul nu a fost informat că ar putea trimite rezultatele radiografiei direct Centrului.

16. La 21 noiembrie 2008, procurorul a încetat din nou urmărirea penală, în esență pentru aceleași motive ca și cele pentru care o suspendase și anterior. La 3 decembrie 2008, un procuror ierarhic superior a anulat această ordonanță din motive similare celor invocate de judecătorul de instrucție (a se vedea § 23 de mai sus). De asemenea, el a constatat că acțiunile de

investigație au fost „extrem de superficiale” și au avut un „caracter tendențios, unilateral”.

17. La 20 martie 2009, reclamantul a fost de acord să prezinte ofițerului de urmărire penală radiografiile efectuate la 28 decembrie 2006. La 7 aprilie 2009, procurorul a ordonat Centrului să întocmească un nou raport medical, în baza acelor radiografii.

26. La 21 octombrie 2009, Centrul l-a informat pe procuror că radiografiile reclamantului erau de proastă calitate și că reclamantul ar fi trebuit să efectueze o nouă radiografie. La 2 decembrie 2009, reclamantul a fost solicitat să efectueze un nou examen radiologic. Comisia medicală și-a întocmit raportul la 9 decembrie 2009 și a găsit semne de fractură a radiusului 1/3 superioară al cotului stâng al reclamantului. De asemenea, comisia a concluzionat că acest tip de leziune ar fi putut să fie provocat în modul descris de reclamant, dar ar fi putut să fie, de asemenea, provocat de sine însuși.

18. La 30 iunie 2010, procurorul a încetat urmărirea penală, iarăși din aceleași motive ca și cele pentru care a o încetase anterior, adăugând că rapoartele medicale nu exclud posibilitatea ca vătămarea să fi fost cauzată de reclamant însuși. Această ordonanță a fost menținută de un procuror ierarhic superior la 17 decembrie 2010.

28. La 25 iulie 2011, judecătorul de instrucție al Judecătoriei Bălți a menținut ordonatele din 30 iunie și 17 decembrie 2010. Judecătorul a constatat că ofițerul de urmărire penală a întreprins toate măsurile posibile de investigare a cauzei și că martorii nu au confirmat versiunea reclamantului privind evenimentele și chiar l-au contrazis, afirmând că la 12 ianuarie 2007 ei tăiau lemne cu reclamantul și nu au observat nicio leziune la cotul său.

C. Alte atacuri asupra reclamantului

19. Într-un raport medical din data de 15 august 2007, un medic a depistat o echimoză ovală de un violet deschis de 6 cm x 4 cm pe fruntea reclamantului și o excoriație de 2 cm x 1 cm și acoperită cu o crustă roșie, iar reclamantul acuza și o durere la nivelul zonei cervicale și în partea dreaptă a regiunii toracice. Reclamantul a explicat că a fost bătut de fosta soție și de fiica sa.

30. Într-un alt raport medical din 21 august 2007, un medic a depistat o excoriație pe capul reclamantului cu o dimensiune de 2 cm x 1,5 cm, acoperită cu o crustă roșie. El a explicat că a fost lovit la cap de fosta soție cu o zi înainte.

31. Reclamantul a prezentat rapoarte medicale similare din 13 septembrie și 12 noiembrie 2007, care au înregistrat diverse excoriații și vânătăi. De fiecare dată el a explicat că fusese bătut de fosta soție și de copiii săi.

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

20. Reclamantul s-a plâns că nu a existat o investigație eficientă a alegațiilor sale de maltratare de către fosta sa soție și copii. El s-a bazat pe Articolul 3 din Convenție, care are următorul conținut:

“ Nimeni nu poate fi supus torturii sau unor tratamente sau pedepse inumane sau degradante.”

A. Admisibilitate

21. Curtea constată că această plângere nu este în mod vădit nefondată în temeiul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În plus, aceasta constată că nu este inadmisibilă din niciun alt motiv. Prin urmare, ea trebuie declarată admisibilă.

B. În fond

1. *Sușinerile părților*

22. Reclamantul a susținut că ar fi prezentat dovezi medicale autorităților că el a fost maltrat și că agresorii au fost, în mod constant, fosta sa soție și fiul său, D.V., din momentul primei sale adresări la poliție (a se vedea §§ 15 și 16 de mai sus). Guvernul nu a demonstrat faptul că autoritățile naționale au luat măsuri rezonabile pentru a se asigura că radiografiile solicitate de comisia medicală i-au fost prezentate. Anularea în mod repetat a ordonanțelor de încetare a urmăririi penale a evidențiat insuficiența investigațiilor și a indicat existența unor deficiențe specifice care i-au subminat eficiența. În loc să verifice temeinic afirmațiile reclamantului, autoritățile au procedat invers, reclamantul fiind supus unei examinări psihiatrice pentru a verifica dacă suferea de o boală psihică. Acest lucru, în opinia reclamantului, a demonstrat intenția de a diminua valoarea plângerii sale, reprezentând-o ca fiind deranjantă și având tendința de a se plânge fără motiv sau de a fi predispus la auto-mutilare.

23. Guvernul a susținut că reclamantul a dezinformat autoritățile prin faptul că nu a depus inițial o plângere împotriva lui D.V., menționând doar rolul său în incidentul din 21 ianuarie 2009. Acest fapt indică că autoritățile au pierdut mult timp, întrucât nu au fost capabili să-l acuze imediat pe presupusul agresor, ci au fost nevoiți să-și petreacă timpul verificând circumstanțele cu privire la alte persoane, cum ar fi fosta sa soție. În plus, mai mulți martori au afirmat că reclamantul nu a avut vreun os fracturat, cum ar fi T., medicul care l-a văzut la Policlinica din Edineț și oamenii cu care a tăiat lemne la data de 12 ianuarie 2007 (a se vedea § 17 de mai sus).

Este important faptul că reclamantul a contribuit la durata investigației, refuzând transmiterea radiografiilor solicitate către poliție pentru verificare de către comisia medicală (a se vedea § 19 de mai sus). Dat fiind faptul că între timp calitatea acestor radiografii s-a deteriorat, a fost necesar să se efectueze un nou examen radiologic, care a mai luat din timp. După 7 aprilie 2009, când a fost reexaminat, reclamantul și-a pierdut interesul în caz și nu s-a prezentat în fața anchetatorului, în pofida faptului că a fost invitat prin telefon să se prezinte și i-a fost trimisă și o citație. Prin urmare, acesta a fost responsabil pentru majoritatea tergiversărilor din cadrul urmăririi penale.

2. Aprecierea Curții

24. Curtea reiterează faptul că, potrivit jurisprudenței sale, maltratarea trebuie să atingă un nivel minimal de severitate pentru ca Articolul 3 să fie aplicabil. Evaluarea acestui nivel minimal este, prin natura lucrurilor, relativă; ea depinde de toate circumstanțele cazului, cum ar fi durata tratamentului, efectele sale fizice și psihice și, în unele cazuri, sexul, vârsta și starea de sănătate a victimei (vezi *Kudła v. Polonia* [MC], 30210/96, § 91, CEDO 2000 XI, *Bouyid v. Belgia* [MC], nr. 23380/09, § 86, CEDO 2015, *Muršić v. Croația* [MC], nr. 7334/13, § 97, CEDO 2016 și *Chlaifia și alții v. Italia* [MC], nr. 16483/12, § 159, CEDO 2016 (extrase)).

37. De asemenea, Curtea reiterează faptul că Articolul 1 din Convenție, combinat cu Articolul 3, impune statelor obligații pozitive pentru a se asigura că persoanele aflate sub jurisdicția lor sunt protejate împotriva oricărei forme de maltratare interzisă de Articolul 3, inclusiv în cazul în care acest tratament este utilizat de către persoane particulare (a se vedea *A. v. Regatul Unit*, § 22, 23 septembrie 1998, *Rapoarte de hotărâri și decizii* 1998 VI, și *Opuz v. Turcia*, nr. 33401/02, § 159, CEDO 2009).

25. În plus, Articolul 3 prevede că autoritățile trebuie să efectueze o investigație oficială efectivă a presupusei maltratări, chiar dacă un astfel de tratament a fost cauzat de persoane fizice (a se vedea *M.C. v. Bulgaria*, nr. 39272/98, § 151, CEDO 2003 XII; *Denis Vasilyev v. Rusia*, nr. 32704/04, §§ 98-99, 17 decembrie 2009 și *Eremia v. Republica Moldova*, nr. 3564/11, § 51, 28 mai 2013). Pentru ca investigația să fie considerată „eficientă”, aceasta ar trebui, în principiu, să fie capabilă să conducă la stabilirea circumstanțelor cauzei și la identificarea și pedepsirea celor responsabili. Aceasta nu este o obligație de rezultat, ci una de mijloace. În cazurile prevăzute la Articolele 2 și 3 din Convenție, în contextul eficienței investigației oficiale, Curtea adesea a evaluat promptitudinea reacției autorităților la plângeri la momentul respectiv. Au fost luate în considerare pornirea investigațiilor, întârzierile în petrecerea audierilor și timpul necesar pentru desfășurarea anchetei inițiale (a se vedea *Denis Vasilyev*, citat mai sus, § 100 cu referințe ulterioare și *Stoica v. România*, nr. 42722/02, § 67, 4 martie 2008).

a. Dacă reclamantul a fost supus unui tratament contrar Articolului 3 din Convenție

26. În speță, Curtea trebuie să determine mai întâi dacă Articolul 3 era aplicabil. Ea constată că reclamantul a suferit leziuni la 27 decembrie 2006 și i-a acuzat pe fosta sa soție și copii că anume ei i-au provocat leziunile respective (a se vedea § 13 de mai sus). Axându-se pe demonstrarea faptului că nici existase vreo fractură, Guvernul nu a contestat afirmația reclamantului, confirmată de un medic (a se vedea § 17 de mai sus), că el ar fi suferit traumatisme pe corp și membre. De asemenea, Curtea constată că nu a fost prima dată când reclamantul s-a plâns de faptul că a fost bătut de fosta sa soție și copii (a se vedea §§ 8-11 de mai sus) și că, ulterior, a adresat plângeri și cu privire la alte atacuri pe parcursul investigării atacului din 27 decembrie 2006 (a se vedea §§ 29-31 de mai sus).

27. De asemenea, Curtea constată că, în pofida argumentelor prezentate de Guvern și a declarațiilor martorilor invocate de ofițerul de urmărire penală, la 27 decembrie 2006 reclamantul a prezentat repetat probe medicale pentru a susține că a avut un os fracturat (a se vedea §§ 14, 16 și 26 de mai sus) pe care un expert a caracterizat-o ca fiind o leziune de gravitate medie care a necesitat mai mult de trei săptămâni de tratament (a se vedea § 14 de mai sus). Având în vedere dovezile clare că reclamantul a suferit leziuni la 27 decembrie 2006, considerate de un expert medical ca fiind suficient de grave pentru o perioadă de tratament mai mare de trei săptămâni, Curtea constată că Articolul 3 din Convenție este aplicabil în prezenta cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Mătășaru și Savițchi v. Moldova*, nr. 38281/08, § 86, 2 noiembrie 2010). Prin urmare, Curtea trebuie să stabilească dacă acțiunile autorităților ca răspuns la plângerea reclamantului au respectat cerințele acestei dispoziții.

b. Dacă a existat o investigație eficientă privind afirmația reclamantului de maltratare

28. Curtea constată că reclamantul s-a plâns, imediat după incident, la poliția locală (a se vedea § 14 de mai sus). În pofida acestui fapt, el nu a prezentat nicio dovadă care întru susținerea acestei plângeri. În orice caz, începând cu 5 ianuarie 2007, când a depus o plângere în scris (a se vedea § 15 de mai sus), autoritățile erau conștiente de situația dată.

42. De asemenea, aceasta constată că dovezile medicale privind leziunile grave provocate reclamantului au fost disponibile imediat și că a fost depusă o plângere care indica la presupușii agresori. Autoritățile au decis la început să nu inițieze o anchetă penală; ei au inițiat una la aproape o lună după depunerea plângerii (a se vedea § 15 de mai sus).

43. Ulterior, urmărirea penală a durat patru ani și jumătate. În acest timp, procurorul a încetat-o de trei ori (a se vedea §§ 21, 23 și 24 de mai sus). În fiecare din aceste situații, fie un procuror superior, fie judecătorul de instrucție au anulat ordonanța de încetare a urmăririi penale, constatând o

serie de deficiențe, cum ar fi omisiunea de (i) a audia toți medicii care l-au consultat pe reclamant după incidentul din 27 decembrie 2006, (ii) a audia mai minuțios martorii care au fost chestionați și (iii) a respecta dreptul victimei de a se implica în formularea întrebărilor către expert (a se vedea §§ 22, 23 și 24 de mai sus).

29. Este adevărat că reclamantul nu a prezentat radiografiile la poliție când i-a fost solicitat acest lucru, cauzând o întârziere în examinarea medicală (a se vedea § 19 de mai sus). Cu toate acestea, având în vedere faptul că poliția și procuratura locală nu au reușit să inițieze o urmărire penală cu ocazia numeroaselor plângeri de maltratare ale reclamantului (a se vedea § 8 de mai sus), ezitarea sa de a încredința anchetatorului principala dovadă obiectivă a maltratării sale era de înțeles. În plus, după cum a constatat judecătorul de instrucție (a se vedea § 23 de mai sus), ofițerul de urmărire penală nu l-a informat despre dreptul său de a depune radiografiile direct la Centru, pentru a evita să le dea poliției sau procurorului. În plus, în dosar nu există vreo probă potrivit căreia autoritățile ar fi luat măsuri ca răspuns la solicitarea Centrului din 7 mai 2007 de a avea acces la radiografii în orice moment înainte de 14 septembrie 2007, când Centrul și-a reiterat solicitarea (a se vedea §§ 18 și 19 de mai sus). Rezultă că, timp de mai mult de patru luni, autoritățile nu au făcut nimic pentru a permite experților medicali să analizeze cele mai importante dovezi cu privire la maltratare.

30. Ulterior, atunci când reclamantul a prezentat radiografiile pentru a fi analizate, Centrul a avut nevoie de mai mult de șase luni pentru a determina că acestea erau de o calitate prea proastă pentru a putea fi examinate și că reclamantul trebuia să fie examinat din nou (a se vedea §§ 25 și 26 de mai sus).

46. În cele din urmă, după ce a primit la 9 decembrie 2009 confirmarea că reclamantul a avut un os fracturat la cotul stâng, concluzie care corespunde celei din rapoartele medicale anterioare în acest sens, autoritățile au avut nevoie de încă un an și jumătate pentru a adopta o decizie finală referitoare la caz. Curtea constată că motivele pentru care decizia finală a procurorului de a înceta investigația (a se vedea § 27 de mai sus) și motivele pentru care judecătorul de instrucție a menținut această ordonanță (a se vedea § 28 de mai sus) erau, în ambele cazuri, aceleași ca și în toate deciziile similare adoptate anterior (a se vedea §§ 21, 23 și 24 de mai sus). Singurul element nou invocat a fost opinia experților medicali din raportul din 9 decembrie 2009, potrivit căruia leziunea se afla într-o parte a corpului accesibilă reclamantului, iar acest fapt nu excludea posibilitatea de automutilare.

31. Curtea nu acceptă afirmația Guvernului potrivit căreia declarațiile reclamantului către autorități fuseseră inconsecvente (provocând, astfel, pierderea timpului), și anume că nu și-a numit fiul, D.V., drept unul dintre agresori până la începutul anului 2009. De fapt, din documentele din dosar

rezultă că de la bun început el s-a plâns de acțiunile fostei sale soții și ale copiilor (inclusiv D.V.) (a se vedea §§ 15 și 16 de mai sus).

32. Curtea consideră că, în eventualitatea în care s-ar accepta faptul că reclamantul a fost parțial responsabil pentru întârziere, refuzând să prezinte radiografiile pentru reexaminare, o durată de patru ani și jumătate din cauza necesității de a întreprinde ceea ce pare să nu fi fost o anchetă complexă – fără ca părțile să fi menționat vreun fel de complexitate a observațiilor în fața Curții – sunt incompatibile cu cerința promptitudinii inerente noțiunii de anchetă efectivă în temeiul Articolului 3 din Convenție (a se vedea §§ 38 de mai sus). Faptul că, după o decizie inițială de a nu porni o urmărire penală (a se vedea § 15 de mai sus), aceasta a fost încetată de trei ori înainte de luarea deciziei finale (a se vedea §§ 21, 23 și 24 de mai sus), ridică întrebări cu privire la eficacitatea acestei investigații. În plus, motivele pentru anularea deciziilor de suspendare a urmăririi penale evidențiază deficiențe grave, cum ar fi omisiunea audierii martorilor importanți (mai ales a medicilor care l-au consultat pe reclamant după incidentul din 27 decembrie 2006) sau implicarea corespunzătoare a reclamantului prin informarea acestuia cu privire la dreptul său de a pune întrebări experților medicali (a se vedea §§ 23 și 24 de mai sus). Un procuror a stabilit chiar că urmărirea penală a fost „extrem de superficială” și „tendențioasă și unilaterală” (a se vedea § 23 de mai sus). Mai mult, procurorul pare să fi admis aceleași deficiențe, punându-l, mai întâi, pe un judecător și, apoi, pe un procuror ierarhic superior în situația să-i anuleze ordonanțele practic din aceleași motive (a se vedea §§ 23 și 24 de mai sus). În opinia Curții, nerespectarea repetată a măsurilor specifice pe care autoritățile naționale le consideră esențiale pentru o anchetă adecvată ridică întrebări suplimentare privind calitatea investigației.

33. Raționamentele de mai sus sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că urmărirea penală privind plângerea reclamantului de maltratare a fost îndelungată și ineficientă.

În consecință, a fost încălcat Articolul 3 din Convenție în aspect procedural.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

34. Articolul 41 din Convenție prevede:

„ Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

35. Reclamantul a pretins 50 000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral.

52. Guvernul a considerat că suma solicitată era excesivă.

53. Curtea acordă reclamantului 5 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Costuri și cheltuieli

36. Reclamantul a solicitat, de asemenea, 17 529 lei moldovenești (MDL – echivalentul a 786 EUR) pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor naționale și în fața Curții, bazându-se pe încasările pentru plățile efectuate către avocatul său și pe onorariile, transportul și cheltuielile poștale legate de diferitele etape procedurale în timpul urmăririi penale.

55. Guvernul a recunoscut că majoritatea sumelor au fost confirmate prin dovezi de plată. Acesta a solicitat Curții să acorde reclamantului o sumă corespunzătoare acestor cheltuieli, necesare și rezonabile.

56. Conform jurisprudenței Curții (a se vedea un exemplu recent *Merabishvili v. Georgia* [MC], nr. 72508/13, § 370, CEDO 2017 (extrase)), un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și a cheltuielilor numai în măsura în care s-a demonstrat că acestea au fost efective și sunt rezonabile în ceea ce privește cuantumul. În cazul de față, ținând cont de materialele pe care le deține și de criteriile de mai sus, Curtea acceptă integral solicitarea reclamantului.

C. Rata dobânzii

37. Curtea consideră oportun ca rata dobânzii de întârziere să se bazeze pe rata marginală a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Constată* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție în aspect procedural;

3. *Hotărâște*

(a) că Statul respondent trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție:

(i) EUR 5 000 (cinci mii euro), plus orice taxă care ar putea fi percepută, pentru prejudiciul moral, convertiți în lei moldovenești la rata aplicabilă la data transferului;

(ii) MDL 17 529 (șaptesprezece mii cinci sute douăzeci și nouă lei moldovenești), plus orice taxă care poate fi percepută cu titlu de costuri și cheltuieli;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate anterior, se vor plăti dobânzi simple la sumele de mai sus, la o rată egală cu rata marginală de împrumut a Băncii Centrale Europene în perioada de întârziere plus trei procente;

4. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 29 mai 2018, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunt

Robert Spano
Președinte